

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמונהלה: תלי אביב, רחוב גורדון 3, פ.ד. 136 תאודור 03.232262/3/4 • מען מברקים: "עולמפרם" • העורך הראשי: אורי אכנרי • ראש המערכת: יוסף ינאי • עורכת-בית: יופי שנון • עורכת כתוב: לידית בוארון • צלמי מערכת: ציון צפירי וענת סרגוסטי • כתב בכיר: יוסף היימן • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מחלקת המודעות: רפי זכרונני • המו"ל: "העולם הזה" בע"מ • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן-אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גזופות: צינקוגרפיה, "כספי" בע"מ.

קיא קרי

ברגע ששמעתי על טביעת האוניה מצדה נדלקה נורה בויכרוני.
לא היה עלי להרבות בחיפושים. הכור חרת — כך טבעה מסדה — עמדה לנגד עיני. גם ידעתי מהו מיספר הגליון שבו הופיעה הכתבה: העולם הזה 651, הנושא את התאריך 13 באפריל 1950. מיספר זה חרות על לוח-ליבי, כי היה זה הגליון הראשון של העולם הזה בעירי כתי. אותה כתבה פתחה את הגליון, והייתה השבועון הראשונה שלי בתור עורך אולי כדאי לחזור על הכתבה. כפי שהי פיעה אז.

הנה היא לפניך:

מסדה לא היתה בתולה צעירה. היא נולדה ב־1901, אולם השיבו לה את נעוריה ב"אובהול" כללי ברוטרדם בשנת 1948. אנחנו שמונה הישראלים על סיי פונה. סטנו לדנמארק, וסם, בוארדינגבור, קיבלה חקורק שלנו את דגלה הישראלי ואת שמה העברי. רביהחובל ושני הקצרי ניס הראשונים היו דניים.

האיטלקים עולים

נאפולי היא מקום עולם. אך יצאנו את הנמל, והנה התנפלה עלינו חבורה של ספסירים, שהציעו לנו עטי פארקר ב־800 פרוטה, בחורות, נערים וכל שחורה אחרת שנוחפוץ בה. יתכן שיש בנאפולי גם מקומות אמנות, כגון הציור רים הפורנוגרפיים של פומפיי.
את עורך הדנים האיטלאנדיים פרקנו בגנואה. שם החלפנו גם את המסיקים השבח, המסיקארט והבוי הדניים במלחים איטלקיים, אשר שחרם נמוך יותר. האר היה מצויין כל הדרך, הן בחדר המלחים, שבו אכלתי גם אני, והן בחדר האוכל של הקצינים. על אף היותנו צוות קואופראטיבי, לא פסלנו מינהג זה של חדר-אוכל נפרדים, שמקורו במסור רת של אלפי שנים.

בגנואה התפטר ברגזון, רביהחובל שלנו, ובמקומו עבר הפקוד לידו, הרנה, הני ששימש עד כה כקצין ראשון. יחד עם ברגזון עזבה את האוניה גם אשתו, אשה כבת 42, שהיתה שמונה במקומות הלא-נכונים, והייתה איתנו כל הדרך. היא הביאה לנו במשך כל הזמן מוגי אוויר מטונף, מובן שאינה אשמה, שהי זהו טבעו של נשים המפליגות באוניות-משא. עובדה היא שבעזבה את האוניה חזר מוגיהאוור והשתפר.

הרנה, רביהחובל החדש, הוא אדם יוצא מגדר הרגיל — מלח ותקן, כבן 52, נכנס לתוך חברתנו כאחד משלנו. היה לו כישרון מיוחד לציוור בצבעי-מים, והוא קישט בהם את כל אייהימגוריים. מגנואה הפלגנו לסאלרנו, שם הטי ענו עצים, סימני הנחיתה המפורסמת נמלה חקו כליל והעיר נבנתה כמעט כולה מחדש.

מחוסר העסקות אחרת עליתי יחד עם

ואלוציה, שם לקחנו מיטען נוסף, אף הוא של עצים, שהיו מיועדים לאו-פורטו אשר בטרטוגל, הפלגנו בשבע בערב.

הרגשה מוזרה...

ההישך ירד, כשעה וחצי עבדתי על הסיפון. היה לילירח מעונן, בשמונה וחצי, בסוף משמתי, ירדתי לתאי אשר נחרטום האוניה, לבשתי פיגמה ושכבתי לישון.
איני יודע כמה זמן ישנתי, התעוררתי פתאום והיתה לי הרגשה מוזרה. היתה לאוניה הטייה חזקה הצידה, והדלים שעמדו על ריצפת התא התחלקו, בכל זאת המשכתי לישון.

כעבור זמן מה עורר אותי רעש גדול. היה זה רעש הכלים שעמדו על הסיפון והשתדרדו הצידה. הטייה האוניה היתה עתה חזקה יותר. גייסתי להדליק את האור, אך הוא לא נדלק. החלטתי לעלות לסיפון ולברוק מה קרה.
בעלותי במדרגות לסיפון שמעתי את צפירת-האזעקה וקריאה להיכנס לסיירות-ההצלה, שתי סיירות-ההצלה הגדולות, הן מצוידות בכל המיצרכים הנחוצים למיקי-צנחנים. הן הן מותקנות באמצע האוניה, גייסתי לגשת אליהם, אולם נטיית האוניה גיה היתה כה חזקה שרביהחובל, הרנה, קרא לנו שאי אפשר להורידן.

הסירות מורדות

רצתי לירכתי האוניה, שם היו מותקנות שתי הסירות הקטנות המשמשות לעבודה היומיומית.

כך טבעה "מסדה"

אישה הצוות חחרה את מסדה האחרון

הנה היא לפניך: מסדה לא היתה בתולה צעירה. היא נולדה ב־1901, אולם השיבו לה את נעוריה ב"אובהול" כללי ברוטרדם בשנת 1948. אנחנו שמונה הישראלים על סיי פונה. סטנו לדנמארק, וסם, בוארדינגבור, קיבלה חקורק שלנו את דגלה הישראלי ואת שמה העברי. רביהחובל ושני הקצרי ניס הראשונים היו דניים.

ברגע ששמעתי על טביעת האוניה מצדה נדלקה נורה בויכרוני. לא היה עלי להרבות בחיפושים. הכור חרת — כך טבעה מסדה — עמדה לנגד עיני. גם ידעתי מהו מיספר הגליון שבו הופיעה הכתבה: העולם הזה 651, הנושא את התאריך 13 באפריל 1950. מיספר זה חרות על לוח-ליבי, כי היה זה הגליון הראשון של העולם הזה בעירי כתי. אותה כתבה פתחה את הגליון, והייתה השבועון הראשונה שלי בתור עורך אולי כדאי לחזור על הכתבה. כפי שהי פיעה אז.

הנה היא לפניך: מסדה לא היתה בתולה צעירה. היא נולדה ב־1901, אולם השיבו לה את נעוריה ב"אובהול" כללי ברוטרדם בשנת 1948. אנחנו שמונה הישראלים על סיי פונה. סטנו לדנמארק, וסם, בוארדינגבור, קיבלה חקורק שלנו את דגלה הישראלי ואת שמה העברי. רביהחובל ושני הקצרי ניס הראשונים היו דניים.

ברגע ששמעתי על טביעת האוניה מצדה נדלקה נורה בויכרוני. לא היה עלי להרבות בחיפושים. הכור חרת — כך טבעה מסדה — עמדה לנגד עיני. גם ידעתי מהו מיספר הגליון שבו הופיעה הכתבה: העולם הזה 651, הנושא את התאריך 13 באפריל 1950. מיספר זה חרות על לוח-ליבי, כי היה זה הגליון הראשון של העולם הזה בעירי כתי. אותה כתבה פתחה את הגליון, והייתה השבועון הראשונה שלי בתור עורך אולי כדאי לחזור על הכתבה. כפי שהי פיעה אז.

איפוא, לסירה השמאלית וירדנו המימה. כל זה נעשה במהירות רבה מאוד. אני זוכר את קוריהרות הנהדר של רבי החובל, שגשאר על הסיפון, ושל חברינו הישראליים. אולם האיטלקים גילו סיי-מנים של פחדנות ובהלה והתפללו כל הזמן בקול-רם לכתולה הקדושה.

כשהסירה ירדה שמתי לב שהמים חודר רים אליה. לסירה יש פקק קטן בתחתית, המשמש להוצאת המים כשהסירה מותקנת, על סיפון האוניה. האיטלקים, בבהלתם, לא סתמו את החור. קרעתי את הכיס מן הפיגמה שלבשתי, סתמתי את החור וציוויתי על אחד האיטלקים להתייזק את רגלו עליו.

בינתיים הצליח אריה גוטליב, היש-ראלי השני שהיה בסירה, להשתלט על האיטלקים.

הסתובבנו כמה פעמים מסביב לאוניה וחפשנו את הסירה השנייה בעזרת פנס וצעקות, אך לא מצאנוה. היה חושך מוחלט. פיתאום ראינו שתי דמויות תלויות מן האוניה בחבלים, וחתרנו לקראתם. האיטלקים הקימו צעקה גדולה ודרשו שלא נחזור לאוניה ושנשאיר את האני-שם, מן תטבע שירתנו. לקחנו את שני האנשים — צ'רלי ואנוש שממפר, הקצין הראשון שלנו מחדרה, וכן את רביהחובל-בל הדני, שגשאר על האוניה. בדרך-הראשונה מן המים גם את אורי פרוסקאר, המכונאי השני.

שני האנשים סיפרו שהסירה השנייה טבעה, ושהם חזרו בשחייה אל האוניה, מרחק של עשרה מטר, וניתחו על החבלים.

האוניה נעלמת

כשעתיים וחצי הסתובבנו מסביב לאוניה. היא המשיכה לנטות עד שקצווי התרונות נגעו במים, כחצי שעה אחרי שרביהחובל ירד ממנה. וזה זיכרוני האחרון ממה.

מאתר שחיפושינו נשארו ללא תוצאות, החלטנו שאין טעם להמשיך בהם, ושמור-טב לחזור לחוף, שהיינו מרוחקים ממנו כ־17 ק"מ. ראינו באופק את רכסי ההרים הגבוהים.

הסירה הקטנה שלנו מטיפוס "דניג", היתה מיועדת לחמישה אנשים, אך עתה ישבנו בה ארבעה-עשר איש. המים הגיעו עד לרוחב יד מן המעקה של הסיירה.

חתרנו במשך תשע שעות. מסביב שרר קור איום. היינו כולנו לבושים בפיגמות, או בגופיות ותחתונים. החתירה היתה מפרכת. החדש שהרגשנו בו כולנו ברגעים האיומים והדאגה הנוראה לחברינו כסיי-רה והתהפכה, העיקה על כולנו.

עם עלותנו לחוף, בשעה שבע בערב, קר, התקהל המון רב, אך אף סירה אחת לא יצאה לקראתנו. למרות שהים קפיר-בת החוף היה שקט לחלוטין, רק סירה אחת יצאה, אשף, מרחק מטרים אחדים, לקראתנו.

לקחו אותנו לתחנת-המישטרה, שם הור-פיע כומר קתולי, שהביא לנו בגדים שור-גים ומשונים.

בין הנעדרים היה רק איטלקי אחד. לעומת זאת נעדרו, מלבד שלושת חב-רינו, הסטיוארט המאלטאי שלנו, פאצ'יו רוויני (שקראנו לו, בעברית, שלום שור-שני), והמכונאי הראשי הדני שלנו. את כולם אפשר היה להציל, לולא היה הלילה כה חשוך.

הסיפורים שנפוצו כאילו נקלטו קרי-אוטוערה שלנו, וכאילו חשו לעוררתנו — כולם בדויים, לא היה לנו כלל אל-חוט, אלא רק רדיו-טלפון, שאינו מתאים למצב כזה.

הסיפור, כמוכונאי, לא נגמר בזה. היתה מסדה חדשה, איני יודע מה גרם לכבי-עה, אך איש מאיתנו לא יעזוב בגללה את הימאות.

אוניה יכולה לטבוע. זה הכל שייך לי-מיקצוע. אני מחכה בקוצר-רוח לאוניה השנייה שתהיה לנו.

לד הסירה השמאלית כבר התאספו אנשיהצוות האיטלקים, אחוים בהתי-רגשות גדולה. עורתי להם להוריד את הסירה. אחר-כך קפצתי אל הסירה ה-ימנית כדי לעזור להורידה. מצאתי שכבר הורדה ושהאנשים נכנסו אליה. חזרתי,